

Dijous XXII de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 5,1-11): En aquell temps, Jesús es trobava vora el llac de Genesaret, i la gent s'apinyava al seu voltant per escoltar la paraula de Déu. Llavors veié dues barques amarrades vora l'aigua; els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i instruïa la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira llac endins i caleu les xarxes per a pescar». Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem agafat res; però, ja que tu ho dius, calaré les xarxes». Ho feren així, i van arregar tant i tant de peix que les xarxes se'ls esquinçaven. Llavors van fer senyal als companys de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les dues barques que quasi s'enfonsaven. Simó Pere, en veure-ho, es llançà als genolls de Jesús dient: «Aparta't de mi, Senyor, que sóc un pecador!». Veient una pesca com aquella, ell i tots els qui anaven amb ell no se'n sabien avenir, i igualment passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Jesús digué a Simó: «No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes». Ells tornaren les barques a terra, ho deixaren tot i el van seguir.

«Tira llac endins»

Mn. Pedro IGLESIAS Martínez
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui dia encara ens resulta sorprenent comprovar com aquells pescadors foren

capaços de deixar llur treball, llurs famílies, i seguir Jesús («Ho deixaren tot i el van seguir»: Lc 5,11), precisament quan Ell es manifesta davant d'ells com un col·laborador excepcional per al negoci que els proporciona el sosteniment. Si Jesús de Natzaret ens fes la proposta a nosaltres, en el nostre segle XXI..., ¿tindríem el coratge d'aquells homes?; ¿seríem capaços d'intuir quin és el veritable guany?

Els cristians creiem que Crist és etern present; per tant, aquest Crist que està ressuscitat ens demana, no ja a Pere, Joan, o Jaume, sinó a Jordi, Josep Manel, Paula, a tots i cadascú dels qui el confessem com el Senyor, repeteixo, ens demana des del text de Lluç que l'acollim a la barca de la nostra vida, perquè vol descansar junt a nosaltres; ens demana que el deixem servir-se de nosaltres, que li permetem mostrar cap a on vol orientar la nostra existència per tal de ser fecunds enmig d'una societat cada cop més allunyada i necessitada de la Bona Nova. La proposta és atractiva, solament ens manca saber i voler desempallegar-nos de les nostres pors, dels nostres “què diran” i posar rumb envers aigües més profundes, o el que és el mateix, cap a horitzons més llunyans que aquells que constrenyen la nostra mediocre quotidianitat d'angoixes i desànims. «El qui ensopega en el camí, per poca cosa que avanci, s'apropa una mica al terme; qui corre fora d'ell, com més corre més s'allunya del terme» (Sant Tomàs d'Aquino).

«Duc in altum»; «Tira llac endins» (Lc 5,4): procurem no restar en les costes d'un món que viu mirant-se el melic! La nostra navegació pels mars de la vida ens ha de conduir fins a fer port a la terra promesa, final de la nostra singladura en aquest Cel esperat, que és regal del Pare, però indivisiblement, també treball de l'home —teu, meu— al servei dels altres en la barca de l'Església. Crist coneix bé els caladors, de nosaltres depèn: o en el nostre port de l'egoisme, o envers els seus horitzons.